

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.02.2017, sp. zn. 4 Tdo 49/2017, ECLI:CZ:NS:2017:4.TDO.49.2017.1

Číslo: 5/2018

Právní věta: Pravomocné postižení obviněného za přestupek, jehož se dopustil tím, že ve lhůtě uvedené v § 29 odst. 1 písm. j) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, neodevzdal zbrojní průkaz, zbraň a průkaz zbraně, není překážkou jeho trestnímu stíhání pro přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku spáchaný tím, že po uplynutí této lhůty i nadále přechovával neodevzdanou zbraň, neboť nejde o týž skutek, pro který již byl postižen v přestupkovém řízení. Samotné neodevzdání zbraně v zákonem stanovené lhůtě, o kterém bylo rozhodnuto v přestupkovém řízení, je počátkem páčání přečinu nedovoleného ozbrojování.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.02.2017

Spisová značka: 4 Tdo 49/2017

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ne bis in idem, Nedovolené ozbrojování, Totožnost skutku

Předpisy: § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř.
§ 279 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného Ing. D. I. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 61 To 372/2016, a jemu předcházející usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 7 T 7/2016, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 7 T 7/2016, bylo podle § 223 odst. 2 tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněného Ing. D. I. pro přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, a to z důvodu § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř., neboť o skutku obviněného již mělo být rozhodnuto v přestupkovém řízení. Uvedeného přečinu se podle obžaloby

podané dne 25. 2. 2016 státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 pod sp. zn. 2 ZT 287/2015 měl obviněný dopustit tím, že

„ode dne 22. 3. 2013, kdy mu skončila platnost zbrojního průkazu pro skupiny oprávnění E, na který registroval zbraň – revolver zn. ROSSI, ráže 38 Special, s průkazem zbraně, do 10 pracovních dnů ode dne zániku platnosti zbrojního průkazu neodevzdal zmíněnou zbraň kategorie B, která podléhá povolení k nabytí vlastnictví příslušnému útvaru policie, a porušil tak povinnost uloženou mu ustanovením § 29 odst. 1 písm. j) zákona č. 119/2000 Sb. (sic, správně č. 119/2002 Sb. – pozn. NS), o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, tuto nejméně do 10. 12. 2015 měl neoprávněně k dispozici“.

2. Proti tomuto usnesení soudu prvního stupně podal státní zástupce stížnost, kterou Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 61 To 372/2016, zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodnou. Městský soud se ztotožnil s názorem obvodního soudu, že žalovaný skutek již byl postížen v přestupkovém řízení. Naopak nepřisvědčil stížnosti státního zástupce, že v daném případě nejde o průnik dob obou řízení, protože podle stížnostního soudu byl obviněný v přestupkovém řízení postížen za nejvýznamnější okamžik žalovaného období v trestním řízení – počátek neoprávněného přechovávání zbraně, kdy tuto po zániku platnosti zbrojního průkazu neodevzdal. Jde tak o totožný skutek, i když v rámci trestního řízení z časového hlediska širěji vymezen. Nadto městský soud poznamenal, že jde o bagatelní trestnou činnost.

II. Dovolání

3. Proti tomuto usnesení soudu druhého stupně podal nejvyšší státní zástupce v celém rozsahu dovolání. Tento mimořádný opravný prostředek opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. s odkazem na § 265b odst. 1 písm. f) a písm. g) tr. ř., neboť podle jeho názoru bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti usnesení soudu prvního stupně uvedenému v § 265a odst. 2 písm. c) tr. ř., kterým bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny zákonné podmínky pro takové rozhodnutí, a současně toto rozhodnutí spočívá na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Podle nejvyššího státního zástupce lze závěry soudů obou stupňů akceptovat pouze v tom směru, že obviněný byl za část svého jednání již postížen. Konkrétně byl v přestupkovém řízení potrestán za to, že do 10 pracovních dnů ode dne platnosti svého zbrojního průkazu tento neodevzdal, když den zániku jeho platnosti nastal dne 22. 3. 2013. Ke dni 8. 4. 2013 tedy měl odevzdat zbrojní průkaz, revolver ROSSI ráže 38 Special a průkaz zbraně, což neučinil. Obžalobou bylo obviněnému kladeno za vinu neoprávněné přechovávání střelné zbraně od okamžiku neodevzdání zbraně, tj. od 22. 3. 2013 do 10. 12. 2015. Zbraň přechovával po dobu téměř tří let. Ve správním řízení byl obviněný postížen pouze za neodevzdání zbraně, tedy za jednorázový akt. Správním rozhodnutím však nebyl postížen za samotné neoprávněné držení zbraně. Jednání od 8. 4. 2013, kdy měl obviněný zbraň odevzdat (resp. nejpozději od 1. 7. 2013, kdy rozhodl správní orgán), až do 10. 12. 2015 zůstalo zcela nepotrestáno. Přijetím závěrů soudů obou stupňů by znamenalo, že rozhodnutí správního orgánu by již trvale legalizovalo držení zbraně bez příslušného oprávnění. Závěrem nejvyšší státní zástupce doplnil, že delikt obviněného je sice méně závažný, ale to je jiná otázka, která by měla být řešena spíše v rovině trestu, nikoliv jako důvod k zastavení trestního stíhání. Na tomto základě navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř., za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř., zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 61 To 372/2016, jemu předcházející usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 7 T 7/2016, jakož i všechna další rozhodnutí na obě zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III.

Připustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací především zkoumal, zda je výše uvedené dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a jestli poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům.

5. Dovolání proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 61 To 372/2016, je přípustné z hlediska § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. Nejvyšší státní zástupce je podle ustanovení § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného. Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., podal nejvyšší státní zástupce ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

6. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. je dán tehdy, bylo-li rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

IV.

Důvodnost dovolání

7. Nejvyšší státní zástupce ve svém dovolání v neprospěch obviněného stručně řečeno tvrdí, že nebyly splněny podmínky pro zastavení trestního stíhání obviněného podle § 223 odst. 2 tr. ř. z důvodu § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř. ve spojení s § 11 odst. 1 písm. h) tr. ř. [správně patrně § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. – pozn. NS], neboť obviněný nebyl správním rozhodnutím postižen za samotné neoprávněné držení zbraně, nýbrž jen za její neodevzdání. Nelze tak akceptovat závěry soudů obou stupňů, že obviněný byl za týž skutek potrestán v přestupkovém řízení.

8. Zásada ne bis in idem je zásadou ústavní. Upravuje ji článek 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tuto zásadu lze nalézt i v mezinárodních smlouvách, jimiž je Česká republika za splnění dalších podmínek vázána a které jsou ve smyslu článku 10 Ústavy součástí právního řádu České republiky. Podle článku 95 Ústavy současně platí, že soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, přičemž stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, aplikuje se mezinárodní smlouva. Podle článku 14 odst. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech nelze zahájit trestní stíhání proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž čin skončilo pravomocným rozhodnutím soudu, jímž byl uznán vinným nebo jímž byl obžaloby zproštěn. Článek 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také „Evropská úmluva“) v českém překladu publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 zní: „Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“ Jak připomněl Nejvyšší soud například v usnesení ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. [5 Tdo 166/2006](#), český překlad tohoto ustanovení není úplně přesný, kdy oproti anglickému a francouzskému originálu nepřesně užívá českých termínů trestný čin, trestní řízení, odsouzení a rozsudek. Tím pozměňuje i celkový význam textu citované právní normy. Podstatné v daném kontextu je především to, že slovo delikt zaměňuje za slovo trestný čin.

9. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále také „ESLP“) totiž vyplývá, že zásadu ne bis in idem je třeba vztáhnout jak na činy patřící podle českého právního řádu mezi trestné činy, tak v zásadě i na činy spadající mezi přestupky, pokud mají tzv. trestněprávní povahu. Právní kvalifikace předmětného řízení ve vnitrostátním právu tudíž nemůže být jediným relevantním kritériem pro

aplikovatelnost této zásady. Samotné vyloučení některých protiprávních jednání z kategorie trestných činů ve vnitrostátním právu a jejich přesun zejména do správního trestání je sice v jistém smyslu pro pachatele výhodný, ale v důsledku by ho mohl nepřipustně vyřadit z aplikačního rozsahu benefitů obhajoby v trestním řízení daných zejména čl. 6 Evropské úmluvy. Přestože princip ne bis in idem není součástí práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek ESLP ze dne 20. 7. 2004 ve věci Nikitin proti Rusku, stížnost č. 50178/99), pro úvahy, zda jednání obviněného spadá pod pojem „trestní stíhání“ podle čl. 4 Protokolu 7 k Evropské úmluvě, se užijí stejná kritéria jako pro úvahu, zda jednání obviněného spadá pod pojem „trestní obvinění“ podle čl. 6 Evropské úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 10. 2. 2009 ve věci Zolotukhin proti Rusku, stížnost č. 14939/03). K úvaze, zda skutek obviněného dopadá pod aplikační rozsah čl. 4 Protokolu 7 Evropské úmluvy, se tak použijí tzv. engelovská kritéria (srov. rozsudek ESLP ze dne 8. 6. 1976 ve věci Engel a další proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72 a 5370/72).

10. Prvním kritériem je kvalifikace protiprávního jednání ve vnitrostátním právu. Pokud je skutek kvalifikován jako trestný čin, je čl. 6 Evropské úmluvy, resp. čl. 4 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě přímo aplikovatelný.

11. V opačném případě se posuzuje druhé a třetí kritérium, přičemž k aplikovatelnosti předmětného článku postačí naplnění jednoho z nich. V rámci druhého engelovského kritéria se uvažuje, zda je aplikovaná právní norma v prvotním řízení adresována všem, přinejmenším skupině osob, která není jasně definovatelná, či zda je adresována toliko osobám se specifickým postavením, např. vojákům či vězňům (srov. rozsudek ESLP ze dne 9. 10. 2003 ve věci Ezeh a Connors proti Spojenému království, stížnosti č. 39665/98 a 40086/98). S tím se v rámci stejného kritéria pojí podkritérium, zda je účel sankce hrozící v prvotním řízení spíše preventivně-represivní, anebo ryze reparační.

12. Třetí engelovské kritérium se týká druhu a stupně závažnosti sankce, a to pro případ, kdy norma dopadá toliko na osoby se specifickým postavením (není naplněno druhé kritérium, které by samo o sobě stačilo k závěru o trestněprávním charakteru řízení), ale účel sankce je alespoň dílem preventivně-represivní. Jinak řečeno třetím kritériem je povaha sankce, kterou bylo možno uložit za protiprávní jednání, z hlediska druhu či závažnosti.

13. V projednávané věci není sporu o tom, že skutek, jímž byl obviněný uznán vinným v přestupkovém řízení, je ve světle zmíněné judikatury ESLP trestněprávní povahy ve smyslu čl. 4 Protokolu 7 Evropské úmluvy. Delikt neodevzdání zbraně v režimu zákona o střelných zbraních a střelivu sice není v českém právním řádu kvalifikován jako trestný čin, aplikovaná právní norma je však určena předem blíže neurčené skupině osob (držitelům zbrojního průkazu), přičemž hrozící sankce má preventivně-represivní charakter.

14. Jak bylo řečeno, překážka věci rozhodnuté může být založena i v kombinaci dvou po sobě následujících rozhodnutí pro týž čin kvalifikovaný nejdříve jako přestupek a poté jako trestný čin. Přitom musí být splněna podmínka, že dřívější přestupkové řízení o témže skutku trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu a vynesené rozhodnutí nebylo zrušeno z podnětu mimořádného opravného prostředku.

15. Pokud Nejvyšší soud na základě výše uvedených východisek dospěl k závěru, že projednaný přestupek měl trestněprávní povahu, musel dále zhodnotit otázku totožnosti skutku, jinak řečeno, musel porovnat, zda jednání obviněného je založeno na totožnosti jednání, či následku z hlediska rozhodných skutkových okolností. Totožnost skutku je obecně zachována i tehdy, jestliže je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, nebo je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, anebo jednání anebo následek jsou alespoň částečně shodné. Shoda musí být zachována v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. Jednání a následek,

popřípadě další právně relevantní skutkové okolnosti, se při posuzování totožnosti skutku porovnávají podle toho, jak jsou uvedeny ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí a jak byly zjištěny v rámci trestního řízení.

16. V projednávané věci byl obviněný v rovině řízení o přestupku příkazem ze dne 1. 7. 2013 uznán vinným z přestupku podle toho času účinného § 76a odst. 8 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, tím, že jako držitel zbrojního průkazu pro skupinu E tento neodevzdal do 10 pracovních dnů ode dne zániku jeho platnosti, který nastal dne 22. 3. 2013, tj. do 8. 4. 2013, dále k tomuto datu zániku jeho platnosti jako držitel neodevzdal revolver ROSSI ráže 38 Special a průkaz zbraně. Porušil tedy zákonné ustanovení, podle něž má v souladu § 29 odst. 1 písm. j) zákona o střelných zbraních a střelivu odevzdat zbrojní průkaz do 10 pracovních dnů ode dne zániku jeho platnosti příslušnému útvaru policie, přičemž je-li držitelem zbraně, střeliva nebo zakázaného doplňku zbraně, musí odevzdat těž zbraň, střelivo nebo zakázaný doplněk zbraně a průkaz zbraně. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč v sazbě až do 20 000 Kč. Příkaz nabyl právní moci dne 30. 7. 2013 doručením do datové schránky obviněného a přihlášením oprávněné osoby.

17. V trestním řízení na jmenovaného státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 podal dne 25. 2. 2016 k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 obžalobu pod sp. zn. 2 ZT 287/2015 pro podezření ze spáchání přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku. Tohoto přečinu se dopustí ten, kdo bez povolení vyrobí, sobě nebo jinému opatří nebo přechovává střelnou zbraň nebo její hlavní části nebo díly nebo ve větším množství střelivo nebo zakázaný doplněk zbraně. Obviněný měl naplnit znaky skutkové podstaty tohoto přečinu tím, že ode dne 22. 3. 2013, kdy mu skončila platnost zbrojního průkazu pro skupiny oprávnění E, na který registroval zbraň – revolver zn. ROSSI ráže 38 Special, s průkazem zbraně, do 10 pracovních dnů ode dne zániku platnosti zbrojního průkazu neodevzdal zmíněnou zbraň kategorie B, která podléhá povolení k nabytí vlastnictví, příslušnému útvaru policie, a porušil tak povinnost uloženou mu ustanovením § 29 odst. 1 písm. j) zákona č. 119/2000 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, tuto nejméně do 10. 12. 2015 měl neoprávněně k dispozici.

18. Na základě již naznačených obecných východisek učinil Nejvyšší soud závěr, že skutek projednaný v přestupkovém řízení nebyl tímž skutkem, který byl předmětem trestního řízení. Obviněný měl podle zákona o střelných zbraních a střelivu povinnost do 10 pracovních dnů ode dne zániku platnosti zbrojního průkazu odevzdat předmětnou zbraň příslušnému útvaru policie. Zánik zbrojního průkazu nastal dne 22. 3. 2013. Marným uplynutím dne 8. 4. 2013 se tedy Ing. D. I. dopustil přestupku kvůli neodevzdání zbrojního průkazu, zbraně a průkazu zbraně. Za to byl příkazem ze dne 1. 7. 2013 potrestán pokutou ve výši 4 000 Kč, který nabyl právní moci dne 30. 7. 2013. Dalším držením zbraně po zákonné lhůtě 10 dnů, tedy ode dne 9. 4. 2013, již začal páchat přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, a to nejméně do 10. 12. 2015. Znaky skutkových podstat daného přestupku na straně jedné a projednávaného trestného činu na straně druhé nelze ztotožnit pouze s neodevzdáním zbraně, byť je tento okamžik spojen se spácháním přestupku i s počátkem trvajících trestného činu. Takovým výkladem by bylo ad absurdum znemožněno zasáhnout prostředky trestního práva proti neoprávněnému držiteli zbraně, kdy projednání v přestupkovém řízení by „legalizovalo“ následné přechovávání zbraně, a to bez možnosti jakékoliv úvahy o době následného neoprávněného přechovávání zbraně. Jinak řečeno, stát by nemohl nijak zohlednit následnou fázi neoprávněného přechovávání zbraně, ať už by byla v řádu dní, měsíců či roků.

19. Přestože objektem ochrany jak daného přestupku, tak daného trestného činu, je ochrana života a zdraví lidí, potažmo společenské vztahy narušitelné zneužitím zbraní a majetkové hodnoty, které mohou být rovněž dotčeny jejich použitím, je třeba zdůraznit, že obviněný byl v přestupkovém řízení postižen toliko pokutou, kdy závěrem soudů nižších stupňů by byla navíc i znemožněna úvaha o zabránění neoprávněně držené zbraně.

20. Nejvyšší soud tak zastává názor, že přestupkové řízení o jednání obviněného spočívající v tom, že neodevzdal neoprávněně drženou zbraň (okamžik vyvolání a ukončení protiprávního aktu v jedno splývá) a trestní řízení o jednání obviněného spočívající v tom, že neoprávněně po dobu téměř 3 roků přechovával zbraň (okamžik vyvolání protiprávního aktu a jeho ukončení nesplývá, kdy obviněný tento stav protiprávně udržoval), nelze charakterizovat jako totožný skutek ve smyslu čl. 4 Protokolu 7 Evropské úmluvy. Trestněprávně postižitelné jednání obviněného se tak nevztahovalo ke stejnému časovému období.

21. Zde je ale třeba zmínit, že předmětný trvající trestný čin nedovoleného ozbrojování měl počátek nikoliv dne 22. 3. 2013, jak stálo v obžalobě státního zástupce, ale až dne 9. 4. 2013, tedy poté, co marně uplynula zákonná 10 denní lhůta (počítáno v pracovních dnech) umožňující beztrestné odevzdání zbraně. Toto pochybení však lze zhojit v řízení před soudem, kdy tento může při zachování totožnosti skutku zmíněnou časovou okolnost v tzv. skutkové větě svého rozhodnutí snadno upravit.

22. Pokud jde o další dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tak ten je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Jinak řečeno, v případě dovolání opírajícího se o dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zákon vyžaduje, aby podstatou výhrad dovolatele a obsahem jím uplatněných dovolacích námitek se stalo tvrzení, že soudy zjištěný skutkový stav věci, popsany v jejich rozhodnutí (tj. zejména v tzv. skutkové větě výrokové části, popř. blíže rozvedený či doplněný v odůvodnění), vykazují zákonné znaky trestného činu, případně zákonné znaky jiného trestného činu, než kterým byl obviněný uznán vinným, anebo že není vůbec žádným trestným činem.

23. V projednávaném případě dovolatel (nejvyšší státní zástupce) v dovolání použil námitky, které nespádají pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale výhradně pod výše zmíněný a již řešený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

24. Konkrétně nejvyšší státní zástupce nekritizuje rozhodnutí nižších soudů proto, že by v nich tvrdily, že spáchaný skutek není trestným činem, nýbrž proto, že oproti nim zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zastavení trestního stíhání obviněného podle § 223 odst. 2 tr. ř. z důvodu § 172 odst. 2 písm. b) tr. ř. ve spojení s § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. Ačkoli Nejvyšší soud shledal nesprávnou aplikaci jiného právního předpisu – konkrétně čl. 4 Protokolu č. 7 Evropské úmluvy, tento ale upravuje procesní zásadu ne bis in idem – zákaz dvojího stíhání a potrestání v totožné věci, nikoli některou ze zásad hmotněprávní povahy. Vzhledem k absenci hmotněprávní argumentace byl proto učiněn závěr, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl v podaném dovolání uplatněn neopodstatněně.

25. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je dán v případech, kdy bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k). Tento dovolací důvod tak sestává ze dvou alternativních podmínek. Naplnění první z variant je přípustné ve dvou dílčích alternativách – 1. pokud byl řádný opravný prostředek (stížnost či odvolání) zamítnut z formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí, nebo 2. odvolání bylo odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., přestože

nebyly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí. Druhá varianta předmětného dovolacího důvodu je spjata s některým z dovolacích důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., a to v případech, kdy odvolací soud některou z těchto vad vytýkanou v řádném opravném prostředku neodstraní a řádný opravný prostředek zamítne.

26. Z výše uvedeného je zřejmé, že předchozí řízení bylo zatíženo vadou naplňující dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Tato vada vznikla rozhodnutím soudu prvního stupně a soud druhého stupně na podkladě stížnosti státního zástupce vadu neodstraní a podanou stížnost jako nedůvodnou zamítne. Z tohoto důvodu je naplněn i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. v druhé variantě.

27. Na shora uvedeném základě Nejvyšší soud z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněného zrušil podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 61 To 372/2016, jakož i usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 7 T 7/2016, v celém rozsahu. Současně zrušil všechna další rozhodnutí, která na zrušená usnesení obsahově navazují, pokud jeho zrušením pozbyla podkladu. Nejvyšší soud poté podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

28. V novém řízení obvodní soud věc obviněného Ing. D. I. znovu posoudí, přičemž vezme na vědomí, že projednání a rozhodnutí ve věci nebrání překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. Zároveň správně určí počátek protiprávního jednání obviněného s přihlédnutím k argumentaci Nejvyššího soudu vyjádřené k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. a ve věci znovu rozhodne.